

такого условия, иностранные компании могут подавать иски против государства, называя дополнительные налоги экспроприацией.

Таким образом, можно отметить, что в целом, идея создания такого соглашения является рациональной и необходимой на данном этапе развития международных инвестиционных отношений. Общие принципы либерализации инвестиционной деятельности, представленные в проекте МСИ, являются прогрессивными и эффективными, однако сам проект имеет ряд существенных недостатков (закрытый характер переговоров по созданию проекта, наделение корпораций большим объемом прав по сравнению с государствами, недостаточная конкретность ключевых понятий и т.п.), что обусловило не принятие данного проекта государствами. Однако опыт, накопленный при разработке проекта, должен быть использован при разработке нового универсального международного договора по инвестициям, который отвечал бы требованиям сегодняшнего дня и сочетал в себе как вышеуказанные принципы, так и новые подходы.

ЛИТЕРАТУРА:

1. Веселкова Е. Е. Некоторые правовые аспекты соглашений по защите инвестиций / Е.Е. Веселкова // Закон и право. – 2002. – № 10. – С.51-54
2. Чебанов С. Международное регулирование прямых иностранных инвестиций: Тенденции и проблемы / С. Чебанов // Мировая экономика и международные отношения. – 2001. – № 12. – С.21-32.
3. Лисица В. Н. О проекте Многостороннего соглашения по инвестициям / В.Н. Лисица // Современное право. – 2007. – № 4. – С.67-69.
4. The Multilateral Agreement on Investment. Draft consolidated text from 22 April 1998 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.oecd.org/daf/mai/pdf/ng/ng987r1e.pdf>

Кметюк А. О.,

студент,

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ МІЖНАРОДНОЇ СТАНДАРТИЗАЦІЇ

Метою даної роботи є дослідження проблематики процесів стандартизації, що проводяться різними міжнародними організаціями в умовах глобалізаційних та інтеграційних процесів, що мають місце у сьогodenному світовому суспільстві.

Тема проблематики стандартизаційних процесів є досить слабо розвиненою, але її важливість стрімко зростає у наш час. Стрімке зростання важливості даної теми обумовлене значним ускладненням та появою нових тенденцій у сфері співробітництва держав та інших суб'єктів міжнародного права. Тому тема є актуальною і потребує дослідження.

Перед початком розгляду проблем, що постають у сфері стандартизації, їх причин та наслідків, доцільно визначити поняття стандарту та стандартизації. Стандарт — це документ, у якому зазначено параметри та характеристики певного процесу, об'єкту матеріального світу, чи надання деякої послуги або виконання певної роботи. Стандартизація — це процес, спрямований на визначення вищезазначених параметрів та характеристик, встановлення допустимих значень для них, закріплення даної інформації у вигляді стандартів, прийняття та втілення цих стандартів у життя.

У наш час процесом стандартизації займається низка міжнародних організацій. Це, наприклад, Міжнародна організація із стандартизації, що займається розробкою стандартів у таких сферах, як технологія та виробництво. Також прикладами міжнародних організацій, що займаються стандартизацією є Міжнародний телекомунікаційний союз та Всесвітній поштовий союз, які, крім іншого, мають на меті розробку стандартів, що регулюють телекомунікації та міжнародний поштовий простір відповідно. Найбільш відомим прикладом може слугувати ООН.

У процесі стандартизації ці та інші організації стикаються із низкою проблем та перешкод, що заважають досягненню мети у вигляді видавництва стандартів, які б ефективно застосовувалися та втілювались у життя. Також ряд проблем виникає при прийнятті і втіленні цих стандартів у життя.

Однією із таких проблем є взаємодія міжнародного стандарту із системою права і законодавства окремо взятої країни, а також із іншими факторами, специфічними для цієї країни. Природно, що у більшості країн світу існує певне законодавче регулювання багатьох аспектів життя суспільства. Наявність такого роду законодавства майже завжди веде до наявності механізму, що підтримується державою та має на меті контроль за дотриманням даного законодавчого регулювання. Іншими словами, у більшості країн світу уже існують стандарти стосовно усіх найбільш важливих аспектів життя суспільства та виробництва. Наявність державних стандар-

тів веде до виникнення необхідності подолання ускладнень, що виникають при спробі прийняття стандартів міжнародних. Однією із проблем міжнародної стандартизації, на яку потрібно звернути увагу, і є подолання таких ускладнень. Дана проблема є досить складною для вирішення. Складність обумовлена, головним чином, наявністю великої кількості держав – суб'єктів використання стандартів та відмінностей між правовими, законодавчими та політичними системами цих держав. Як один із прикладів складності інтеграції актів, прийнятих на міжнародному рівні, у систему державного законодавства, може служити прийняття Закону України «Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів» у 2007 році, хоча відповідні стандарти поводження із генетично модифікованими організмами було розроблено ЄС ще у 1990-х роках [1]. Така різниця у датах прийняття свідчить про проблеми, що виникають у процесі введення в дію цих стандартів на державному рівні, та, беручи до уваги сучасні темпи розвитку науки та техніки, може в перспективі спричинити серйозної шкоди.

Іншою проблемою, що варта уваги, є проблема прийняття та адаптації стандартів, що так чи інакше торкається питання управління та владних відносин у суспільстві. Тут можна виділити багато причин, що впливають на прийняття стандарту, таких, як відмінність у національному складі та менталітеті між жителями різних держав, а також між самими поняттями того, що може бути ефективним для управління суспільством. Наприклад, розробка і прийняття стандартів, покликаних встановити механізми правового забезпечення участі політичних партій у виборах, вважається досить складним завданням через те, що політичні партії представляють місцеві інтереси [2].

Наступна проблема, що варта уваги, це випадки частого прийняття державою того чи іншого стандарту. Наприклад, при ратифікації Україною Європейської соціальної хартії у 2006 році, не всі визначені там соціальні стандарти було визнано обов'язковими [3]. Спорідненою проблемою є проблема неможливості забезпечити реалізацію стандарту через різні причини, такі, як брак коштів. В результаті, ці проблеми ставлять під загрозу саму ціль прийняття стандарту – визначення і гарантування нормальних характеристик тих чи інших процесів у всіх суб'єктах, які прийняли стандарт. Проблеми часткового прийняття або виконання стандарту, крім ін-

шого, ускладнюють взаємодію між державами, тому що сам факт прийняття однією державою певного стандарту ще не говорить про те, що ця держава його дотримується на практиці, а це легко може ввести в оману іншу державу, або ж створити додаткові ускладнення при їх взаємодії.

Вищеназвані проблеми та ряд інших проблем поступово стають все більш актуальними через прискорення темпів розвитку як науки та техніки, так і міжнародних відносин. Стає очевидним, що для нормальної взаємодії між державами необхідні не лише ефективні стандарти, але й ефективні механізми прийняття та реалізації цих стандартів, що дозволять приймати та виконувати їх якомога швидше. Одним із рішень даної проблеми може слугувати створення стандартів, які б описували єдиний механізм оперативного прийняття та початку виконання стандартів, а також єдиний механізм розробки цих стандартів. Прийняття і виконання державами стандартного механізму прийняття стандартів дозволило б вирішити значну кількість проблем, що виникають у процесі стандартизації.

Викладене дозволяє зробити висновок, що на даний час міжнародна стандартизація стикається із рядом проблем (у тому числі правового характеру), що потребують вирішення для забезпечення нормальної співпраці між державами. Створення ефективних механізмів вирішення цих проблем є складним завданням, що потребує ретельного дослідження та теоретичного обґрунтування.

Література:

1. Про правові основи функціонування системи біобезпеки під час здійснення генно-інженерної діяльності та обігу ГМО в контексті застосування міжнародних біоетичних стандартів / В. Третьякова // Віче : Теорет. і громадсько-політ. журнал. – 2013. – № 6. – С. 28-30.
2. Міжнародні стандарти як основа вдосконалення правового забезпечення участі політичних партій в виборах / С. С. Сон // Правове життя сучасної України : матер. Міжнар. наук. конф. проф.-викл. та аспірант. складу, присвяч. 15-річчю НУ «Одеська юридична академія» та 165-річчю Одес. школи права (Одеса, 20-21 квітня 2012 р.). 2012. Т. 1. 2012. – С. 278-279.
3. Міжнародно-правові стандарти медичної допомоги та законодавство України / І.М. Зогий // Актуальні проблеми держави і права* : Зб. наук. праць. 1997-. 2011. Вип. 57.– С. 261-268.